

komme Politiets Anmodning her. Derfor rammer den Kritik, det ærede Medlem her har rettet, ikke Militæret, men Politiet.

Det ærede Medlem ved, at jeg interesserer mig for Politiet, og jeg vilde derfor have sat Pris paa, om det ærede Medlem vilde have hjulpet mig med at faa Politiet frem, saaledes at det bliver en anset og populær Institution her i Danmark. Ligegyldigt hvilket Parti vi tilhører, er vi alle interesserede i at have et godt Politi, et ædrueligt Politi rundt omkring, et Politi, som optræder elskværdigt, men fast. Jeg tror ogsaa, at alle Partiernes Medlemmer vil indrømme, at de, naar de gaar rundt her i København, fra Politiets Side overalt bliver mødt med den største Elskværdighed. Prøv at gaa ud paa Vesterbro eller paa Østerbro og tale med Politiet; og jeg er vis paa, at Politimændene, selv om de ikke ved, at det er en Rigsdagsmand, de taler med, vil give et høfligt Svar. Jeg kan ikke noksom rose Politiets Ledelse her i København, ikke blot for det udmærkede Samarbejde mellem Ledelsen og Magistraten, men ogsaa for den Aand, der er hos Politiet. Jeg vilde ønske, at den samme Aand kunde brede sig til mange af Provinsbyerne — til mange af dem; thi heldigvis er det saaledes, at det mange Steder er, som det skal være. Det er en Glæde for en Justitsminister, naar det, efter at en socialdemokratisk Rigsdagsmand i sit Blad har angrebet Politiet, ved Undersøgelse viser sig, at Forholdet ligger helt anderledes, end det er fremstillet i vedkommende Blad, og Justitsministeren saa kan gøre vedkommende Redaktør opmærksom paa Sammenhængen, og den Sag saa er i Orden. Det er ligeledes en Glæde for en Justitsminister, naar det, efter at et konservativt Blad i Østsjælland har kritiseret Politiet, viser sig, at Kritikken er uberettiget. Selvfølgelig har jeg ogsaa mine Sorger med Politiet rundt omkring. Det er klart, at naar man f. Eks. i en By mulktter Folk for Smaaforseelser og ikke gør dem opmærksom paa, hvad det er, de ikke har Lov til at gøre, er dette en uheldig Fremgangsmaade. Men jeg er vis paa, at den samme Aand, som findes i Politiet i København, vil brede sig ud over Landet.

Derfor forekommer det mig uheldigt, at den ærede Ordfører for Socialdemokraterne udtaler noget, som kan svække Respekten for Politiet. Jeg ved godt, at det kun er her i Tinget, han gør det. Jeg ved meget vel, at Socialdemokraterne i København sætter Pris paa Politiet. Jeg ved vel, at de har vidst at honorere Politiet, og at navnlig den Del af Politiet, som hedder Rytteriet,

har de vidst at honorere. Men lad os saa lade være med her i Tinget at rakke ned paa Politiet.

Jeg erklærer mig parat til at paatage mig det Ansvar, som følger af, at jeg har rekvireret Militær paa den Maade, at der let kunde finde Rangering Sted, hvis det blev nødvendigt. Lad os derfor se paa denne frygtelige Forbrydelse, jeg har gjort mig skyldig i. For mig staar det ikke som en Forbrydelse, men som noget ganske selvfølgelig, at hvis Politiet ikke kan klare sig i en vanskelig Situation, rekvirerer det Militær — hvad skulde det ellers gøre — til at beskytte de fredelige Borgere. Det maa f. Eks. gælde, hvis en Bande Forbrydere skulde slippe ud et eller andet Sted. Og hvis et lille Parti her i Danmark vilde bemægtige sig Rigsdagen og Ministeriet, skulde saa vi, der har Majoritet, finde os i det, skulde virkelig Socialdemokratiet og det radikale Parti, Venstre og de Konservative finde sig i det? Nej, ikke paa nogen mulig Maade!

Jeg har derfor ogsaa to Gange bedt Militæret være parat, hvis det blev nødvendigt, og jeg synes, det er Smaating; man kan naturligvis kun tale om de Tilfælde, hvor der finder Rangering Sted. Den ene Gang drejede det sig om 4 Timer og 40 Minutter, den anden Gang om 4 Timer og 50 Minutter. Det synes jeg ikke er saa slemt, og jeg har overfor Offentligheden tydeligt og klart sagt, at det er mig, der har Ansvaret; jeg er parat til at tage mit Ansvar, og jeg vil gøre det samme en anden Gang igen. Det er da at lægge Kortene paa Bordet.

Det forekommer mig højst besynderligt, at en Partiordfører tør bebrejde den nuværende Justitsminister dette og samtidig sige, at han ved fuld Besked. Jeg har kun bedt Militæret være parat disse 2 Gange 4 Timer, medens man i hans Ministerium har brugt det, ikke dobbelt saa meget eller tre Gange saa meget, men, hvis man tager det efter Timetallet, 60—70 Gange saa meget. Regner vi det i Dage, har jeg brugt Militær i 2 Dage, men min ærede Forgænger i Embedet har brugt det 33 Dage. Det er dog en Forskel. Og jeg har aldrig haft en Militærstyrke til min Raadighed, der blot var en Tiendedel af den, som det ærede foregaaende Ministerium har haft ved en bestemt Lejlighed. Saa stor er Forskellen. Ikke desto mindre staar den ærede Formand for Socialdemokratiet frem her i Tinget og siger disse Ting. Jeg gaar ud fra, at hans Partifæller ikke kender de Oplysninger, jeg her har givet — det er maaske derfor, man har været saa spændt paa at høre Ministrene